

Сутринта, станала преди всички, Махара чакаше нареждане за работа. Сурковъ ѝ даде ключа отъ стаята, въ която бѣха складирани всички вещи на станцията и каза: „Ние всички ще идемъ да посрещнемъ и да разтоваримъ пристигащия транспортъ (превозъ на стоки), а презъ това време вие прекопирайте картата, която е обтегната на голѣмата маса“.

Махара усърдно се залови за работа. Тя прекопира картата и, като остана свободна, почна да разглежда разнитѣ уреди и инструменти, съ които ѝ предстоеше да работи.

Къмъ обѣдъ транспортътъ пристигна. Двама отъ работниците, които го съпровождаха, направиха на Махара неприятно впечатление. Това бѣха конярътъ — тѣсногрѣдъ старецъ, който се казваше Ата, и единъ плещестъ мжжъ съ широко мургаво лице и съ остъръ лукавъ погледъ, който караше момичето да се отвращава отъ него. Тоя работникъ се казваше Ялдашъ.

На другия день, още слънце не изгрѣло, хората отъ станцията потеглиха къмъ скалиститѣ планински върхове на югъ. Пътътъ като змия се виеше по скалитѣ. Опасни завой се занизаха единъ следъ другъ и откриваха пропасти една отъ друга по-страхотни. Товарнитѣ мулета, свикнали на такъвъ пътъ, бавно и предпазливо крачеха напредъ. Следъ тѣхъ вървѣха работници, водейки впрегнатитѣ въ двуколки коне. Последни въ отряда бѣха Махара и Сурковъ.

Следъ продължително и уморно изкачване отредътъ преваля къмъ долината Лучи Качала.

Бѣше пладне на топълъ слънчевъ день. Подъ безоблачно небе предъ очитѣ на пътниците се откри чудна гледка. Приютена въ политѣ на планински върхове, покрита съ зеленина, храсти и остатъци отъ нѣвгашни гори, дрѣмѣше въ мараня просторната долина. Въ единъ красивъ неинъ кжтъ едва-едва се долавяха слаби очертания на нѣкакви низки и дълги постройки.